

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **B. B., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen: **JUDr. Matějem Šedivým**, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. února 2024, č.j. CPR-42551-7/ČJ-2023-930310 - V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 11. 2023, č.j. KRPA-364492-18/ČJ-2023-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání 18 měsíců.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že neoprávněný pobyt v rozsahu 53 dnů není natolik velký časový úsek, aby bylo nezbytně nutné ukládat za něj správní vyhoštění na dobu 18 měsíců. Nadto šlo u žalobce o jeho první pochybení, po jehož odhalení se správním orgánem spolupracoval a napomáhal objasnění skutečného stavu věci, kdy se dobrovolně dostavil na pracoviště policejního orgánu a vyjádřil úmysl vycestovat do země původu.
3. Dále namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřeně tvrdé s ohledem na shora uvedené okolnosti oslabující již tak relativně krátký protiprávní stav.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v podrobnostech odkázal na shromážděný spisový materiál s tím, že žalobcem uplatněné žalobní body nejsou opodstatněné. Správní orgány podle žalovaného posoudily a odůvodnily vše nezbytné a protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, doloženo a dostatečně odůvodněno.
5. Žalovaný měl rovněž za to, že v rámci správního řízení se správní orgány zcela dostačujícím způsobem vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo.
6. Pokud jde o žalobcem namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, odkázal žalovaný na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na stranách 3 -6 a na část odůvodnění na stranách 4-5 napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaný je přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Žalobce se dne 1. 11. 2023 dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně, kde prokázal svoji totožnost cestovním dokladem vydaným Republikou Uzbekistán č. X, jehož kontrolou bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky. V cestovním dokladu bylo vyznačeno toliko vízum typu „D“ s platností od 10. 9. 2022 do 9. 9. 2023 vydané Polskou republikou. V cestovní pase žalobce je rovněž vyznačeno poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 8. 12. 2022 bez

následně vyznačeného výstupního razítka ze schengenského prostoru. S ohledem na shora uvedené tak vzniklo podezření, že žalobce na území České republiky pobývá bez platného pobytového titulu, protože byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

10. Dne 1. listopadu 2023 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení za přítomnosti tlumočnicka jazyka uzbeckého, jehož překladu podle svých slov rozuměl, uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru 8. 12. 2022, konkrétně do Polska. Dne 1. 9. 2023 přicestoval do České republiky na návštěvu svých známých a od té doby nevystoupal. Je si vědom toho, že dne 9. 9. 2023 doba oprávněného pobytu na základě polského víza, a nyní nemá žádné povolení k pobytu. Dále žalobce uvedl, že v České republice nevlastní žádný majetek a žije z úspor, které si vydělal v Polsku. Prostředky na další pobyt či vycestování má. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý. K osobním poměrům uvedl, že je ženatý a má tři děti. Rodina pobývá v Uzbekistánu. Na území České republiky nikoho nemá ani zde nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. K možnostem návratu do země původu se žalobce vyjádřil tak, že mu tam žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. Má se kam vrátit. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
11. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ev. č. ZS56765, ze dne 2. 11. 2023, k možnosti vycestování žalobce se podává, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
12. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země

původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.

16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
18. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším ode dne 10. 9. 2023 do 1. 11. 2023. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v nich uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobce a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru dne 8. 12. 2022 a od té doby mimo území členských států nevystoupil. Sám žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval dne 1. 9. 2023, což ani v následujících stádiích správního řízení ve věci vyhoštění ani dosud v rámci soudního přezkumu nijak nezpochybnil. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 10. 9. 2023 (tj. po skončení platnosti žalobci vydaného polského víza) do 1. 11. 2023, a v tomto směru řádně zjistily skutkový stav věci.
19. Žalobce nezpochybňoval, že se dopustil neoprávněného pobytu na území České republiky, namítal však především, že správní orgány nepřihlédly ke všem polehčujícím skutečnostem.
20. Správní orgán I. stupně na str. 4- 6 svého rozhodnutí délku doby vyhoštění jakož samotné uložení správního vyhoštění odůvodnil, a to nikterak zanedbatelnou dobou trvání vědomě neoprávněného (a nijak neřešeného) pobytu žalobce na území České republiky, kdy naproti tomu přihlédl k tomu, že žalobce poskytl správnímu orgánu potřebnou součinnost a po celou dobu správního řízení s ním spolupracoval. Žalovaný pak úvahy prvostupňového orgánu aproboval zejména na str. 4 - 5 napadeného rozhodnutí a zdůraznil ještě, že v případě žalobce nelze jeho jednání bagatelizovat, neboť jde o zneužití legálního vstupu a pobytu na území členských států Evropské unie a smluvních států k dlouhodobějšímu setrvání na daném území bez snahy o legalizaci pobytu. Soud rovněž nemůže přitakat bagatelizaci společenské škodlivosti neoprávněného pobytu ze strany žalobce, jelikož ve shodě se správními orgány nepovažuje dobu jeho trvání v rozsahu 53 dní za zanedbatelnou. Jestliže si žalobce byl vědom svého neoprávněného pobytu po skončení platnosti jeho polského víza, jak uvedl ve svém výsledku, pak sotva lze jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v rozsahu téměř dvou měsíců hodnotit (následně chápat) jako obyčejnou lidskou chybu, když žalobci bylo známo, že k pobytu na území České republiky, potažmo celého schengenského prostoru, je mu třeba platného pobytového oprávnění a že platnost jeho pobytového oprávnění (polské

vízum), na základě kterého přicestoval do schengenského prostoru, skončila dne 9. 9. 2023. Rovněž tak nelze nečinnost žalobce po skončení platnosti jeho polského víza úspěšně jakkoli omlouvat, neboť žalobci muselo být známo přinejmenším to, že po skončení platnosti polského víza musí vycestovat ze schengenského prostoru, což neučinil a současně neučinil ani žádné jiné kroky směřující k legalizaci jeho dalšího pobytu na území České republiky. Tímto přístupem žalobce nepochybně prokázal svoji lhostejnost k platným imigračním pravidlům České republiky, když ta zcela základní, jež mu byla známa, vědomě nerespektoval.

21. Je v této souvislosti rovněž na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).
22. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání osmnácti měsíců uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou dobu vědomého udržování protiprávního stavu ze strany žalobce, soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespátřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.
23. Porušování imigračních pravidel nelze tolerovat (či k němu přistupovat benevolentněji) ani u osob pocházejících ze zemí s nižší životní úrovní, neboť v silách i těchto osob nepochybně je, aby si zajistili příslušné pobytové oprávnění. Žalobce navíc již prokázal, že je schopen si příslušné pobytové oprávnění zajistit, jak je zřejmé ze skutečnosti, že při vstupu do schengenského prostoru disponoval platným polským vízem. Správní orgány ani následně soud pak zcela jistě nemohou rezignovat na vynucování dodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky s odkazem na to, že účastník řízení se sám dostavil ke správnímu orgánu prvého stupně a k neoprávněnému pobytu se přiznal, když takový postup, jakkoli chválný v dané situaci žalobce, nelze příliš přeceňovat, stejně jako jeho spolupráci a napomáhání v objasnění skutečného stavu věci.
24. S ohledem na shora uvedené tedy soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného nesplňovalo kritéria přiměřenosti ve smyslu ust. 174a zákona o pobytu cizinců.
25. Jiné konkrétní vady napadeného rozhodnutí žalobce nenamítal a soud sám pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat

z úřední povinnosti. Žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správně a dostatečně se zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.

26. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. dubna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce

